

Zanimive pripovedi profesorja Silvestra.

8. Potovanje na luno.

(Nadaljevanje.)

Pa res! Ni minulo kaj časa, pa je že začel Peterček sanjati. A kaj se mu je sanjalo? O luni! Ves je bil namreč še v stričevem pripovedovanju o luni. Vrhu tega mu je pa kmalu tudi luna — ker so mu mati pozabili zagrniti okno — zasijala na glavo.

Živo se mu je zdelo, da vidi starega profesorja-strica, kako je stopil v njegovo spalnico. Prečudno je bil oblečen v zimske kožuhe in gumijevo kapo. Pa komaj se je prikazal v spalnici, že je zaklical Peterčku:

»Alo, Peterček! Zdaj pa le takoj na noge! Prišel sem, da gremo na luno! Čez pol ure te vzameva z očetom v zrakoplov!«

In profesor je izginil. Peterček je pa nemudoma vstal, se oblekel in odhitel pred hišo.

Pa glejte čudo! Koliko ljudij je bilo tam zbranih. In sredi med njimi je bil čuden zrakoplov. Zgornji del njegov kakor steklena hiša, spodnji pa podoben lahkemu čolnu. V njegovi sredini brnijo posebni stroji, v stekleni hiši so pa pritrjene tri zračne velike blazine kot pripravljene sedeži. Na dveh že sedita profesor in Peterčkov oče, tretji pa čaka nanj...

Komaj se prikaže Peterček na pragu, že mu pomigne profesor z roko, naj takoj vstopi. Peterček bi rad povedal, da to jutro še ni ne molil ne zajtrkoval, toda vidi, kako je profesor nestrpen. Ne kaže se torej obirati... Toda od preljube mamice se mora posloviti. Pa ta ravno stopi k njemu, in Peterček jo objame in poljubi kot da sluti, da je ne bo na zemlji nikdar več videl. Materi se uderó po licih solze, debele kot lešniki. Skoraj na glas zaihti. Tudi Peterček bi jokal, pa ni časa. Stari profesor ga priganja, da mora takoj vstopiti, če hoče na luno.

In Peterček vstopi. Sede na zračno blazino poleg očeta tik ob oknu. Komaj pa je bil sel, že pritisne profesor z nogami in rokami na razne vijake, in zrakoplov se zaziblje, ljudje zunaj pa zavpijejo: „Živijo! Slava! Srečno pot!“ — in kakor lahkokrill ptič se dvigne zrakoplov navpično proti sinjemu nebu.

Gre po bliskovo. Kmalu utihnejo človeški glasovi. Tudi ljudje postajajo vedno manjši. V par minutah so se za Peterčkove oči, ko so zrle nizdolu, strnili v komaj vidno črno piko.

In kakor z ljudmi, tako je z vsemi drugimi predmeti. Vse izpreminja svojo običajno obliko: hiše izginjajo drugo za drugo kakor snežinke, ki jih taja pomladansko solnce. Vasi, trgi in mesta postajajo vedno manj vidne črne pike. Reke se potegnejo v dolge bledosvetle trakove, gozdovi prehajajo v višnjevkasto črne zaplate, dokler ne izginejo druge za drugo. Hribi in visoke gore pa vedno bolj tonejo v široke ravnine. Pa še te postajajo vedno manj vidne...

„Kaj pa to?“ naenkrat obrne Petrček svoj obraz od okna in se prestrašen ozre na profesorja. Tudi oče postane vznemirjen... Svetloba svetlega solnca namreč naenkrat izgine. Po njegovih stenah pa začne curljati in teči voda, kakor bi jo kdo nalašč ulival na streho.

„Nič se ne boj!“ kratko reče stari profesor. „Zašli smo v precej gost oblak, pa bomo kmalu iz njega. Smo že v višini 7000 m nadmorske višine.“ — Pri tem krepko pritisne z rokami in nogami, prav kot bi hotel še bolj pognati svojega zračnega konjiča. In gre više in više, da Peterčku zastaja srce.

Po par trenutkih spet posije svetlo solnce. Pod zrakoplovom pa zastaja vedno nižje tisti oblak, skoraj tisoč metrov razvaljen na široko. Gost neprodiren je v svoji sredini, ob robu ga pa na več krajih trga toplo solnce, in skozi te odprtine se svetlika v brezkončnih nižinah bledosvetlo površje zemeljske oble.

„Pa kako to,“ vpraša iznova Peterček resnobnega profesorja, „da je postal naš zrakoplov tako moker?“

„Nič čudnega,“ mu pojasni profesor. „Spomni se, kar si se učil v šoli o megli. Megla ni nič drugega kot vodni hlapi; če se pa hlapi ohladijo, ali pa jih stisne močan pritisk, tedaj se spet izpremenijo v vodne kapljice. Podobno se je zgodilo z našim zrakoplovom, kakor se zgodi s kotlom pri železniškem stroju. Če se v kotlu stisne vodna sopara, postanejo stene kotla mokre, in tako smo tudi mi stisnili meglo, pa je oddala svojo vlago na stene zrakoplova.“

„Je pa vendarle zanimivo, če se vozi človek takole skozi meglo,“ se nasmehlja Peterček malce preveč samozavestno. „To bom vedel povedati svojim tovarišem, ko se povrnemo s te poti spet na zemljo. Tam doli nimajo moji tovariši nikjer priložnosti da bi videli kaj takega.“

„Norček ti mali!“ ga zavrne profesor. „Ali nisi šel na zemlji še nikdar skozi meglo? Kadarkoli si pa šel skozi meglo, si doživel prav isto kakor mi tu. Zakaj megla in oblak sta si v bistvu enaka.“

Že so se prikazovale nove zanimivosti! Zrakoplov je plul v nedosežnih nebotičnih višinah. Zemljo je bilo opaziti pod njim le še kot velikansko oblo — ali boljše rečeno: vodoravno ploščo. Da bi bil mogel človek s prostim očesom še kje opaziti človeška bivališča, ni bilo govora, kaj šele posamezne ljudi! Celo oblaki, ki so pred kratkim še viseli nad zemljo — se je zdelo — da so legli nanjo.

Pač pa je bilo še mogoče s prostim očesom doznati, da ima Evropa še vedno svoje staro lice. Videl se je Apeninski polotok, ki se zajeda kot čevelj daleč noter v Sredozemsko morje. Tudi je bil videti švedski in norveški lev, ki preži s stegnjenimi šapami na svoj plen. In še višje gori je bil opaziti z večnim snegom in ledom pokriti Severni tečaj. Daleč na zapad pa se razteza Atlantski ocean kot temnorjava, skorajda črna zaplata, kakor da nima konca.

(Nadaljevanje.)

